

JAK JSME JEZDILI DO BULHARSKA - III.

Stá™eda, 21 Ā•ervenec 2010

Tohle je vynikající místo, tam se pohoá™í Balkán svaá¾uje aá¾ k moá™i, taká¾e jste vlastně u moá™e a zároveň na horách nejzdravější místo v Evropě vābec... Bydleli jsme v pá™izemí a spali u otevā™eného okna, taká¾e tamā¾; a po úspěšném lovu stahovaly k nám, obsadily stā, ā¾idle a posléze i naše postele a do rána si s námi schruply. Jednou jsme jich napoitali ēstatā™icet - opravdu - dāti z nich byly nadšené.

Tak jsme je podālili namazaným chlebem, slupkami od salámu, mlíkem a podobně. Společně jsme posnídali, kočky rozloučily a odešly. Blechy neměly - prohlířeli jsme je. Asi to bylo tím, jak se ráchaly v moá™i. Já vlastně vešer m kupovala jen kvāli tām kočkám. Jo a taky tam prodávali naprosto senzační malililinkaté rybičky, které obalili v mouce s paprikou a smažili ve vā™icím oleji. Jedly se komplet, s ocáskama a hlavičkama. Kā™upaly a voněly jak blázen. Kupovali jsme si toho vādycky kilo... a vādycky jsme tām kočkám trochu nechaly. Co se týče zvěā™e... tak jsme se tam bohatě. Jednak měli všude slepice. (O tām vám povím o nāco později.) Pak tam pásli ovce, které ráno co ráno vyháněli do kopcā a vešer je sháněli dolā, kde se ovečky mohly vyspat v takové ohradě udālané z trní. A laādou chvíli jste nā kde narazili na oslíka. Byli kouzelně zbarvení - ale moc se mazlit nechtěli. Zato koza! Dāti jāsaly neb koza byla OCHOČENÁ!. Dāti se s ní mazlily, hladily ji a pusinkovaly a koza ovlivněna vidinou vafli a jiných dobrot drāela. Asi byla tak šok, takhle se k ní urāitā nikdo nikdy nechoval, co byla nāživu. Vypadala totiž dost nebezpečně, měla rohy jak Belzebub - nicméně nikdy nikomu neublířila a bylo vidět, ā¾e nás má ráda. Další atrakcí pro praāské dāti byly pá™edeslané slepice. I "u nás" na dvorku byl kout ohrazený pletivem, kde byl kurník a nāco slepic. Bydleli jsme pá™esně naproti nim. Pā™ed tím pletivem byla lavička a dāti, které vātšinou snídali namazanej chleba a pálku melounu (kaā svou pálku, aby měli sirotečkové vitamíny), si vzali jídlo, vyjídali tu pálku melounu lāiākou a semínka plivali slepicím. Septam jim ēoupli kousek chleba nebo nadrobenou vafli. Slepice nejsou zas aá¾ tak úplně blbě, jak se o nich traduje - nás rozhodně rozeznávaly od jiných lidí a kdykoli u nás vrzly dveā™e, slepice se s jāsotem hnaly k tomu pletivu a āekaly, co z nás vypadne. Jedno léto jsme tam měli ā¾elvu. Pā™inesla ji drobná, hubená, blonāatā paní a ta ā¾elva cestu kakala, takā¾e paní byla od ní celā po.... Tak jsme ā¾elvu dali do kā™oví na travičku, paní jsme pod sudem osprchovali a zbavili fekálií, udālali jí āeskýho turka a a vysvātlii jí, ā¾e má vlastně strašnou kliku...kolik lidí na svātā o sobě m ā¾e ho posāla ā¾elva?! Paní byla z NDR, z Lipska, byla dermatolog a tu ā¾elvu vidāla na silnici a bála se, aby ji nepā™e auto. Její muž byl zubaā™ a měli ješkrásnou dceru, která se jmenovala Solweig a bylo jí ēestnāct. Rodina se jmenovala Croy - āti Kroj - a svāj pāvod odvozovali od francouzských Hugenoā, kteā™í prchli pā™ed represālie do Nāmecka. Jejich jméno vzniklo od "Je crois - /āti ā¾' krua/, coā¾ znamená "Vāā™im". Ta dcera byla skuteně krásná ē Mirek se do ní zamiloval - bylo tenkrát mu deset. Starej Croy byl zase entomolog a sbíral brouky a podobnou havā. Mirek - aby mohl dlít poblí své lásky - vysbířával všude všude brouky, stonāky, tiplice a podobnou havā a nosil je po plných hrstech jejímu otci a ten jāsál, chodil k nám na "āeskýho turka" a vykládal, ā¾e "ten chlapec má dušce" a pá™estoā¾e je tak malej, dokāā¾e systematicky pracovat (hehehehe) a jednou z nāj bude slavný vādec. No, nebude, Mirek je ēermíā™. Kroyovi - jako správní Enderāci - chodili na nuda plāā¾ a tak mě jednou ukecali, abych šla s nimi. No, uā¾ jsem to pak nikdy neudālala. Jelikoā¾ jsem se naposledy vyskytovala nahā venku jen coby kojeneček, měla jsem urāité āāsti tāla, které byly vādycky zakryté plavkami, tvarohovā bílé a sluncem nikdy nedotēené. Takā¾e, jak jsem tam tak polehāvala na bāiē, slunce mi vypālilo na zadel ā•ervenā kolečka a já se pak nemohla ni posadit a spāt jsem museal na bāiē. No a tehdy se osvādāilo, ā¾e paní Croyovā byla dermatolog. Jako správný profík byla vybavena mnoha kyblíky a tubami rāzných mastíēek a krēmā, takā¾e kaādé ráno a kaādy vešer jsem se musela ohnout pá™es stā a ona mi mazala postiženā místa. Fakt je, ā¾e to zafungovalo. Ale na nuda plāā¾ uā¾ mě nikdy nikdo nedostal. na doby dávno minulé vzpomínā - Alena Puntík (pokraēov pā™iē)